

Όταν ἐσταματήσαμεν εἰς Φάληρον καὶ μὲ ἐθώπευσεν ἡ δροσερὰ πνοή του, ἤννησα ὅτι ἡ Μουνοχία εἶνε μέσος ὄρος, οὔτε ἄντρον τῶν Νυμφῶν εἶνε, μὰ οὔτε Φάληρον.

Μάριος.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΦΑΛΗΡΟΥ.

Ἡ σκηνὴ ἐκλείσεν· ἀλλὰ τὰ παρασκηνία εἶναι ἀνοικτὰ, ὅπου γίνονται πρῶται τῶν Ἀησιῶν.

Τὰ κατάστιχα τῆς Διευθύνσεως δεικνύουν 13,000 εἰσπράξεις.

Τὰ δὲ κουπόνια τοῦ φόρου τῆς κυβερνήσεως ἀποδεικνύουν 30,000 εἰσπράξεις.

«Τί ἔγιναν αἱ δεκαεπτὰ;»

Αὐτὸ τὸ βωδεδίλλειον παίζουν τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἀναμεταξύ των ἐργολάβοι καὶ ἡθοποιοί.

Ἡ διευθυνσις τοῦ σιδηροδρόμου ὀφείλει νὰ λύσῃ ταχέως τὸ ζήτημα.

Ἔως ὅτου κτισθῇ τὸ φρενοκομεῖον τοῦ Δρομοκαΐτου.

Διότι ἐνόσφ νέμονται τὰς Ἀθήνας ὁ Σοῦτσος, καὶ τὰ παριλίσια θέατρα τοιοῦτοι ἑλληνικοὶ θίασοι, ἅμα κλείρ τὸ Φάληρον, πρέπει νὰ ἀνοίγῃ τὸ φρενοκομεῖον.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

Εἰς τὸν Ῥοσεφόρ ἔλεγεν εἰς φίλος του περὶ τινος ἐπισημότητος ἀπὸ πολλοῦ [ὡς ἐπιθανατίου ἀγγελιομένης, ἀλλὰ πάντοτε ζώσης :

— Ἐξἄκολουθεὶ νὰ ἔχῃ πάντοτε τὸ ἕνα του πόδα εἰς τὸν τάφον.

— Μὲ τὴν διαφορὰν, εἶπεν ὁ Ῥοσεφόρ, ὅτι κάθε πρῶτὴ ἀλλάζει.

— Μὰ πῶς τὸν ὑπέφερες τόση ὥρα, ἡρώτων τὴν δεσποινίδα Κ** ἐπὶ μίαν ὥραν συμπεριπατοῦσαν μὲ δυσειδέστατον ὄχληρόν.

— Ἐξ ἀνάγκης τὸν εἶχα μαζύ μου.

— Ὅχι δὰ, θὰ τὸν ὑποφέρῃς διὰ τὴν εὐφυΐαν του. Ἡ ἀσχημάδα του καλύπτεται ὅταν ὀμιλῇ.

— Ναί . . . μὰ δὲν ὀμιλεῖ πάντοτε.

Ἐν τῇ Ὀδῷ Πατησίων δύο ἀόμματοι κουβεντιάζουν ἐπὶ μακρόν.

Ἐπὶ ἀπεχωρίσθησαν, καὶ οἱ δύο μαζύ :

— Β, νὰ ξαναἰδοθῶμε.

Κατὰ τὴν παράστασιν τοῦ *Λεωνίδα ἐν Θερμοπύλαις* εἰς τὸν Ὀρφέα, ὁ ἐξῆς ἐπὶ σκηνῆς ἑλληνικώτατος διάλογος :

— Πόθεν ἔρχῃ, ὦ Δημάρτα;

— Ἐκ τοῦ στρατοπέδου τῶν τητρακοσίου.

Καὶ ἐν ἄκρον ἄκρον :

— Νὰ ἔχῃς τόσον κολοσσαῖον τὸ ὄργανον τῆς ὁσφρήσεως, ὥστε ὅταν πέφτῃς νὰ ξαπλώσῃς ἐπάνω σ' τὴ μύτη σου.

Εἰς χάσας τὸ τραῖνον τῶν 8, ἐρωτᾷ θυμωμένος :

— Μὰ πότε ἔρχεται, πότε φεύγει αὐτὸ τὸ διαβολοτραῖνο;

— Ἐρχεται, τὸν ἀπαντοῦν εἰς τὰς ὀκτῶ καὶ φεύγει εἰς τὰς ὀκτῶ παρὰ πέντε.

Συντρόγουν δύο φίλοι. Τοῦ ἐνὸς ὁ πῖλος κάμνει πτερὰ, τὰ ὅποια ἀπλῶνει ἐπὶ τῆς σοῦπας τοῦ γείτονός του.

Ταυτόχρονως τὸ ἐξῆς ντουέττο :

— Ὡ! Ὡ! μὴ μὴ μὴ σοῦπα.

— Ὡ! Ὡ! μὴ μὴ μὴ καπέλο.

Ὁ κ. Π. συνειθίζει νὰ οἰκιοποιῆται τὰς εὐφυΐας τῶν ἄλλων· τύπος οὐχὶ σπάνιος ἐν Ἀθήναις.

Προχθὲς διηγείτο μίαν εὐφυΐαν, παρόντος καὶ τοῦ εὐφυλογήσαντος, καὶ μετεχειρίζετο πληθυντικόν.

— Ἐλέγαμεν . . .

Ὁ φυσικὸς πατήρ τῆς εὐφυΐας :

— Δηλαδή, ἔλεγα μὲν, ἦκουες δέ . . .

Ἀνεγίνωσκε τις εἰς ἰατρικὴν διατριβὴν τὴν λέξιν *ιδιοσυγκρασία* κατὰ τυπογραφικὸν παρόραμα παρεισφρήσασαν ἀντὶ τῆς λέξεως : *θερμοκρασία*.

Ἐκλαθῶν δὲ ὡς ὄρθην τὴν λέξιν, ἴσως δὲ καὶ ὡς ἑλληνοικωτέραν, ἔλεγε τὴν ἐπαύριον :

— Ὡ! σήμερα ἡ *ιδιοσυγκρασία* εἶναι 25 βαθμῶν.

Ἀναγνοῦσα δεσποινὶς εἰς τὰ ποικίλα τοῦ «*Λεῖωνος*» ὅτι εἰς τὴν σουηδικὴν Λαπωνίαν ὁ ἥλιος ἀνατέλλει τὸ μεσονύκτιον, ἐνθυμηθεῖσα τὰ κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν ἐρωτικὰ *ραντεβουδάκια* τῆς :

— Τί παράδοξον, εἶπεν, καὶ ὁ ἥλιος τῆς καρδίας μου ἀνατέλλει πάντοτε τὸ μεσονύκτιον.

ΦΡΕΣΚΑ ΦΡΕΣΚΑ.

Ἐν τῷ θεάτρῳ τῶν *Μουσῶν* τὸ σαρκοδόρον ἢ Τσελόβνα, ἀνταξία ἀπόγονος τοῦ Κυναγιέρου, ὅστις διὰ τῶν ὀδόντων του ἐκράτησε περσικὸν πλοῖον, κρατεῖ ὀλόκληρον διὰ τῶν ὀδόντων τῆς κανόνι. ὕπερ ἐκπυρσοκροτεῖ.

— Τί κανόνι εἶναι αὐτὸ, ἐρωτᾷ εἰς.

— Εἶναι τὸ κανόνι τοῦ Νικισία! Τοῦ τὸ τραβάει τὸ θέατρον Μουσῶν.

— Τώρα τὸν διώρισεν ἀκόμη τὸν Κρέμον ὁ Τρικουπῆς ;

— Μποροῦσε καὶ γρηγορώτερα ; Περίμενε νὰ δῇ ἂν θὰ κάμῃ τοῦ Κουμουνοῦρου προσφώνησιν ἢ ὄχι.

Ὁ βουλευτὴς Π. θαυμάζων τοὺς κρεατίνους θησαυροὺς τῆς κανονιοφόρου Τσελέβνας ἔλεγε :

— Αὐτὴ μποροῦσε νὰ θρέψῃ ὅλον τὸν ἑλληνικὸν στρατόν.

Τὸ σύνθημα τῆς ἀστυνομικῆς διοικήσεως τοῦ κ. Βαλέττα.

— Μὴ κίνει τὸν ἀνάγυρον.